

Paris-Brest-Paris 2011

Som optakt til denne lidt længe ventede udgave af PBP, havde jeg som så mange andre kørt en masse brevét'er sidste. Det var som en pre-kvalifikation i 2010 til at hjælpe med at sikre sig en plads, men også til at sikre Danmark flest mulige pladser. Missionen lykkedes meget godt, da Danmark fik lidt over 180 pladser. Men pga. af alt for mange uheld blev kvoten aldrig fyldt ud. Årsager spænder over manglende form/lyst, til skader og familiære grunde.

Jeg planlagde min sæson efter at give den gas i år. Jeg gik på forhånd efter 3 serier fra 200 - 600km. Vinteren var igen længe om at slippe sit tag og lukke lidt varme ind i igen. Naturen gik dog sin vanlige gang og i marts forsvandt sneen. Men planen var ved at skride fra start, da jeg blev inviteret til en fest i København samme dag som den første 200km skulle køres. Jeg fandt et alternativ i juni og tog til fest. Så d. 26. marts kunne jeg så på en smuk solskins dag, køre min første 200km. Selvom vi mødte en spritbilist var det en dejlig dag i godt selskab. Til sidst på ruten kunne vi konstatere, at spritbilisten var kørt i grøften og taget med af politiet. 8t 50min lød tiden på, en fin start på sæsonen. En uge senere gik det løs på distancen 300 km. Overskyet fra start, men halvvejs rundt klarede det op solen skinnede igen. Det blæste en jævn vind, hvilket gjorde det lidt hårdt i kraft af min endnu manglende form. 14t 35min efter start kom jeg igennem. Min langsomste tid på distancen. En uge senere havde jeg fået lov til at køre dagen før, da jeg allerede havde en 300km i bagagen. Det var den samme rute jeg skulle igennem. Desværre blæste det kraftigt denne dag. Kan til sammenligning sige at jeg brugte næsten 2½ time om køre 35km i stik modvind fra Rønde til Randers. Så endnu engang måtte jeg se i øjnene at jeg skulle sætte min langsomste tid. Denne gang 15t 25min. Den skulle gerne stå i mange år. Dagen efter skulle min far fejres for at runde 60 år. Jeg skulle hjælpe lidt til inden og da han spurgte hvordan det var gået dagen før, bemærkede jeg blot at det havde været for let at køre den i dag, når nu der ingen vind var. Ugen efter fik jeg lidt oprejsning igen i Nordjylland, der kørte jeg distancen på 12t 20min.

Derefter tog vi hul på 400km distancerne. Den første løb af stablen skærtorsdag, igen, igen var det fantastisk vejr. Det gik af sted for fulde drøn. Men efter 60-70km fik jeg en punktering og blev sat. Fik lige præcis ikke lukket hullet igen ved næste kontrol. Men fandt heldigvis sammen med nogle andre som jeg blev ved resten af vejen rundt. Den samme historie gjorde sig gældende ugen efter. Den sidste tur kørte jeg alene, en uge før den planlagte dato d. 7/5 Det var solskin uden at være særlig varmt. Det blæste noget, uden at det var "storm". Det var sådan en dag, hvor jeg aldrig følte at det rigtig kørte for mig. Mellem Frederikshavn og Hals var jeg nær gået sukkerkold. Men efter et stop ved grillen på Egense-siden af færgeforbindelsen gik det lidt bedre. Men jeg klarede den da rundt i fornuftig tid på 17½ time. Blot 15 minutter langsommere end de første to ture hvor jeg havde haft selskab af andre. Alt i alt 3 ture jeg var godt tilfreds med.

Med et flueben ud for alle tre på både 300km og 400km, blev det jo uundgåeligt tid til 600km. Det startede hektisk med at jeg kom lidt sent op og var ved at få en fartbøde på vej til start. Men heldigvis var der ingen måling på mig, Pyh. Men jeg nåede det. Jeg rottede mig undervejs sammen med Claus Mause og var det ikke uheldigt. Hans indsats fra Randers til Skive var guld værd. Om det var den skylle der kom på vej ud af Randers ved jeg ikke, men jeg var lidt nede det meste af vejen til Skive. Herefter gik det igen godt på vej ned mod Fredericia. Desværre sluttede samarbejdet herefter da han ville sove et par timer inden de sidste 200 km til Padborg og retur. Så jeg fortsatte alene. Men jeg måtte lige lægge mig 3 kvarter undervejs.

Da jeg nåede Aabenraa og kørte langs vandet oplevede jeg at blive "angrebet" af en måge. Den fløj lige ind i mig fra siden og sad fast et sekund inden jeg fik den basket væk. Rimelig ubehageligt da jeg nu har erfaret at de lugter utroligt dårligt. Resten af turen gik rimeligt, med undtagelse af en enkelt punktering i Haderslev 50km før mål. Men klarede mig igennem på 29 timer, ny personlig rekord. Ugen efter kørte jeg turen igen alene. Igen en uge før de andre. Da jeg skulle til en konfirmation den weekend. Taget i betragtning at jeg måtte sove op til 3 timer undervejs gik det egentlig fint og klarede den på 31 timer og 45min. Derefter havde jeg en cykelfri weekend. Skærtorsdag kørte jeg min anden tur på 200km. Denne tur skulle egentlig køres d. 11. juni. Den tur gik helt galt. Turen blev kørt fra brande og da jeg skulle til at starte min tur, opdagede jeg at jeg ikke havde fået mine sko med. Så turen blev kørt i alm. sko. Efter 10-15km opdagede jeg at jeg også manglede mine vandflasker, som lå hjemme i Herning. Jeg fik dog undervejs købt et par sodavands flasker, så jeg trods alt ikke dehydrerede. Men det er ikke optimalt at skulle skrue låget af hver gang for at drikke. Benene var heller ikke helt i top. Jeg ville have kørt turen, med rimelig overskud tilbage i benene, jeg kæmpede lidt for meget den dag, taget i betragtning af tiden på 9 timer og 15 min. 2 dage efter skulle jeg køre Melfar 24 timer. Men jeg var stadig lidt træt i benene efter torsdagens tur. Vejret var dog fantastisk godt og der blev kørt godt til den i starten. Der var en del Audax Ryttere med på denne tur. Det gjorde det jo så bare det hele endnu bedre. Jeg fik snakket med en del af dem undervejs. Enkelte måtte dog stoppe før tid af forskellige årsager. Jeg oplevede desværre at jeg måtte sove ca. ½ time om natten. Det var en stor skuffelse da det bestemt ikke var en del af planen. Men jeg fik dog gavn af det alligevel, eftersom jeg fandt et jævnt tråd de sidste timer. Den sidste time var der kommet en del tilskuere til og så fandt alle jo lige de sidste kræfter frem. Fantastisk weekend selvom jeg endte 25km fra mit mål om at runde 600km. Men det må blive næste år. Ugen efter kørte jeg min sidste 600km Brevet fra Nordjylland. Jeg kendte godt ruten fra tidligere. Men derfor kæmpede jeg alligevel en del de første 250km, indtil jeg kom om i medvinden. På dette tidspunkt regnede jeg ikke med at blive særlig hurtigt færdig. Men jeg fandt ind i en god rytme og stod så i Aalborg og manglede den sidste sløjfe på 170km kl. 02.00. Herefter gik det stille og roligt igennem natten til Saltum. Hvor jeg desværre måtte stå og vente 10-15 minutter på at bageren åbnede. Ikke lige hvad jeg havde regnet med. Det samme gjorde sig gældende i Brønderslev. Det fandt jeg rimelig irriterende, da jeg nu prøvede på at køre under 29 timer. Herefter gav jeg det sidste jeg havde i mig. Da jeg nåede Sportshøjskolen sagde tiden 28 timer 15 minutter. Igen en personlig rekord og denne gang kørte jeg 100 % alene.

Efter dette var der lidt lav profil på cyklen et par uger, inden 1000km d. 1/7. Her var vejret ikke med os. Det blæste en hel del den første dag, men det holdt dog tørt. I medvinden fra Vejle til Grenå gik det selvsagt over stok og sten. Men efterfølgende gik turen i enten sidevind eller modvind hele vejen til Hanstholm. Dvs. ca. 400km og her havde jeg meget besvær med at finde en god rytme. Bedre blev det ikke ved at jeg blev træt hen på natten og hele morgenen. Her måtte jeg kæmpe for at holde blot 20-22km/t, selvom vinden havde løjet noget af om natten. Midt mellem Viborg og Løgstør begyndte det så regne, gradvist mere og mere. Efter en pause i Løgstør hvor jeg fik et par franske hotdog, begyndte det at køre noget bedre. I Hanstholm havde regnen virkelig fået fat. Det løb fra bl.a. hage og albuer i en lind strøm. Turen sydpå fra Hanstholm gik igen i et fint tempo med vinden lidt i ryggen. Her mødte jeg Lars som kørte ruten modsat som en kontrol. Jeg nåede til Ikast midt aften efter ca. 700km. Her havde jeg arrangeret overnatning ved mine forældre, så jeg kunne få noget varmt mad og et bad. Her fik også at vide, at København var blevet oversvømmet. Efter ca. 5 timer på øjet, fortsatte jeg videre. Tredje dagen bød på en tur rundt på Fyn. Her blev det efterhånden godt vejr da jeg næsten var nået til Svendborg. Her mødte jeg

igen Lars som kunne fortælle at der var et par stykker der var udgået. Bl.a. ham som jeg regnede med lå foran mig og muligvis allerede var færdig. Men jeg fortsatte i et godt tempo til trods for modvinden til Fredericia. Jeg sluttede turen efter 60 timer og 50 min.

Efter denne tur var det så som så med træning de næste par uger. Det til trods for lidt ferie. Den 30. juli var der en 200km fra Fredericia. Det var endnu en tur i bragende solskin og lidt vind. En tur med et par tusind højdemeter, altså en god træning forud for PBP. Turen forløb fornuftigt bortset fra en bi der fløj ind under min hjelm og stak mig. Jeg fandt heldigvis ud af at jeg ikke er allergisk. Efter turen da sidste mand var kommet ind var der fællesspisning. Alt i alt en hyggelig dag. Denne tur afsluttede samtidig min tredje super randonneur samme år. Det er fint nok at have prøvet, men det er ikke noget jeg vil gøre mange gange. Især når jeg i '09, '10, også har kørt 2 serier hvert år. Samt en tur på 1000km og en 1200km eller en 1600km. Jeg er derfor nået frem til at holde lidt lavere profil for at bevare motivationen fremover. Jeg oplevede desværre et lille dyk i formen henover juli og august. Men jeg havde nu alligevel en god fornemmelse i kroppen, velvidende at formen var bedre end i 2007.

Fredag d. 19. august gik turen endelig til Frankrig. Jeg rejste med bussen fra Nordjylland, arrangeret af Ib Bové. Det gjorde jeg også 2007 og der var ikke en finger at sætte på noget. Forventningerne og spændingen var ikke mindre denne gang blot fordi det var anden gang. Denne gang gik det blot på om de kunne leve op til minderne fra 2007. Var det virkelig så godt, eller havde jeg blot glemt alle de dårlige ting i løbet af de sidste fire år. Samtale emnerne var naturligvis bl.a. vejret. Ingen gengangere fra 2007, inklusiv undertegnede, havde glemt det dårlige vejr. Men prognoserne var væsentlig mere positive denne gang. Vi ankom da også til ca. 30 graders varme lørdag og søndag. Det blev udnyttet i form af sightseeing. Efter at vi var tjekket ind på hotellet, tog jeg ind til Paris, sammen med vores hjælpere til teltlejren. Vi fik set en del af byen, men selvfølgelig ikke i nærheden af det hele. Søndag skulle jeg hente startnummer ifølge booket tid. Det var utrolig velorganiseret vi gik lige igennem og kunne forlade området igen efter 20-30min. Bagefter cyklede jeg sammen med et par stykker ind til Versailles slottet. Vi nøjes dog med en tur rundt i haven og rundt om slottet, da køen for at komme ind var absurd lang. Men det er et imponerende anlægsarbejde der ligger bag. Resten af dagen gik med afslapning. Dog med et smut inde omkring startområdet for at se nogle af dem på 90 timers starten tage af sted. Her var der et hyggeligt gensyn med flere af dem som jeg ikke havde set siden kvalifikationen i foråret.

Mandag Morgen var det så endelig tid til starten for 84 timer. Da jeg ankom sammen med 5 andre fra bussen lidt over kl. 04 var jeg lidt overrasket over så få cykelryttere der var til stede. I 2007 var jeg med på 90 timers starten om aftenen, hvor der var nærmest sort af mennesker. Det her lignede nærmest en træning i den lokale klub. Men der skulle heldigvis komme flere til i løbet af den næste time. Ikke overraskende var der knap så mange tilskuere, som aftenen før. Men uden større fanfare lød startskuddet pludselig, som vi var ved at være allermest

utålmodige. Traditionen tro gik det af sted i fornuftigt tempo og stemningen i den forholdsvis store gruppe var i top. Desværre skulle jeg lade vandet efter ca. 50 km. Men jeg følte mig godt kørende og valgte at køre frem og stoppe på toppen af en bakke. Da jeg satte i gang igen var gruppen som man kan se på billedet et par hundrede meter foran. Men lidt modvind i det åbne landskab og farten på 35-40km/t gjorde at det varede 3-4km at lukke hullet igen. Det havde selvfølgelig sin pris, da jeg som tidligere nævnt havde et mindre dyk i formen. Det skal ikke være nogen undskyldning, da jeg kun har mig selv at takke for dette. Men efter ca. 90km hvor jeg et par gange havde fået et hul og lukket det igen, måtte jeg slippe gruppen. Enormt ærgerligt da det som helhed kørte rigtig godt. Det skulle vare 1½ dag inden jeg kom rigtig ovenpå igen. Men jeg kørte ufortrødent videre alene. Min taktik har hele tiden været at hænge på længe jeg kunne og så klare mig selv derfra. Jeg fik mig klaret til første depot i Mortagne Au Perche efter 140. Humøret var stadig top. Lidt at spise og så videre. Jeg rendte også ind i Arne Brændemose her og vi kørte derfra sammen. Men vores tempo passede ikke rigtig sammen. Især pga. mit skiftende tempo. Dog mødtes vi på kontrollerne hele dagen. Men den store nedtur kom lige over middagstid hvor regnen startede. Kort efter tog den til og så begyndte det tilmed at tordne. Jeg kan ikke mindes hvornår jeg sidst har oplevet tordenvejr varende over 8-9 timer med et par korte ophold. Ydermere styrtede jeg også efter ca. 200km i en lille by. I et T-kryds kom en bil kørende rimelig stærkt over en lille bakketop. Jeg ville afvige til venstre i modsatte vejbane så der kunne opstå nogen farlig situation. Men desværre kom en amerikaner på tværs og vi måtte begge ned at ligge. Pga. den lave fart skete der ikke noget, andet end nogle overfladiske skrammer i hånden. Jeg kunne ikke lade være med at grine af situationen og at det kun var første dag på turen. Efter 220km ved kontrollen i Villaines La Juhel blev jeg bedt om tage min vest på igen. Det er midt på dagen og de mente allerede at det var for mørkt. Men det skal ikke diskuteres. Det skal bare gøres. Et varmt måltid og så af sted igen. På trods af vejrudsigten fra aftenen før, hvor jeg havde set mulighed for meget lidt regn, Ja så var det her lige den omvendte verden. Men jeg havde bestemt på forhånd, at i modsætning til sidste gang hvor vejret var knap så godt. Så skulle det være anderledes denne gang. Derfor kørte jeg i korte bukser og trøje fra start til slut. Det var der naturligvis mange der undrede sig over. Humøret var stadig i top, selvom jeg tror, jeg på ruten var bagerste dansker. Videre på turen var det lidt så som så med tempoet. Jeg fortrød lidt min kørsel i begyndelsen, men når jeg har lavet den fejl et par hundrede gange mere, så lærer jeg det måske. Jeg blev dog et øjeblik noget skræmt da jeg lidt senere, efter at have indhentet Arne igen. Vi snakkede lidt sammen, da et lyn slog ned ikke så langt bag ved os. En amerikaner jokede med at hørelsen var forsvundet. Turen fortsatte og Fougères blev også nået sidst på eftermiddagen. Jeg som man måske kan se på billedet, så var det under en af de kraftige regnbyger. Desværre havde jeg glemmt at lukke saddeltasken. Las os bare sige at der var kommet meget vand ind. Den videre færd til Tinténiac, forløb uden de store udskejelser. Det nåede endda også så småt at blive mørkt inden ankomsten til Tinténiac. Her var det dog blevet tørvejr. Det skulle være ved det mest af vejen til Loudéac. På et tidspunkt kørte jeg og havde skyfrit vejr over mig. Men overalt i horisonten kunne jeg se tordenvejr. Det var også på denne etape mellem kl. 22 og 23 at jeg så frontgruppen på vej retur. Det var lidt demotiverende. Jeg havde undervejs fået skyllet alle tanker om en hemmelig kontrol væk, da jeg pludselig blev vinket til en hal. Det var ikke samme sted som i 2007. Jeg var dog hurtigt tilbage på cyklen. Mit håb havde fra start

været at nå til teltlejren inden midnat. Men det var på dette tidspunkt umuligt. Få kilometer senere blev jeg også træt og kæmpede meget med dette. Det spildte jeg en masse tid på. Jeg blev heldigvis indhentet af Arne, som jeg havde overhalet tidligere. Jeg slog følgeskab med ham indtil jeg var ovenpå igen. Derefter kørte jeg uden problemer de sidste 10km til Loudéac. Her blev jeg modtaget i teltlejren med vanlig varme og muntert selskab selvom det var kl. 02. Det er noget af det, jeg holder af ved at rejse med Ib Bové. Efter noget varmt mad, samt tøjskifte og en lille sludder (Det er trods alt begrænset hvor meget dansk der bliver snakket sådan en dag). Så var det rart at komme i soveposen efter de første 450km.

Det blev desværre kun til 2½ time på øjet. Men jeg glædede mig alligevel til at komme videre. Benene var dog lidt langsommere til at vågne end hovedet. Men når nu man er blandt de bagerste så

betyder det jo at man møder folk på vej retur. Så man prøver hele tiden at spotte danskere på vej hjem. Der var dog langt imellem dem. Men lidt bliver det dog til. Ikke mindst på kontrollen i Carhaix-Plouguer. Efter en lille afstikker i forhold til returruten. Så kom man ind på vejen op til Roc Trevezel, turens højeste punkt. Her var det nærmest en lang kæde af cykelryttere. Der var lidt modvind på dette tidspunkt, men jeg glædede mig blot over at det nødvendigvis måtte blive til medvind senere. Jeg holdt en pause i Sizun. En hyggelig by på toppen af en bakke, hvor bl.a. mødte denne gruppe. Lidt energi i

kroppen og så videre. Inden længe drejede jeg af vejen for at begynde den sløjfe på ca. 60km, der er en del af vendepunktet i Brest. Resten af vejen til Brest forløb rimelig hurtigt, nu kunne delmålet anes. Endnu engang stod broen i al sin prægtighed og bød en velkommen til byen. Men turen igennem byen var væsentlig længere denne gang end i 2007 fordi vi denne gang skulle hele vejen ud forbi Chateau de Brest inden turen op ad en meget trafikeret bakke til kontrollen. Her mødte jeg Søren Elming, som var startet på 90 timers starten. Jeg spurgte til hvordan han lå i forhold til tidsgrænsen. Han kom med en vældig forklaring jeg hurtigt havde glemt, men det lød til at han stadig havde styr på det. Da han trods alt har en vis rutine som randonneur, valgte jeg da også at tro ham. Vi kørte derfra sammen. Men min blære ville, at sammenholdet ikke varede længe. Lidt ærgerligt da vi også havde fundet sammen med et svensk par fra Göteborg, som vi snakkede lidt med. Men jeg fortsatte ufortrødent på egen hånd, sådan som jeg efterhånden har gjort det så endeløst mange kilometer. Om det var fordi der var lidt medvind nu, ved jeg ikke. Men jeg kom hurtigt lidt mere ovenpå. Nu var der også gået ca. 1½ dag siden jeg var ved at gå ned på dag 1. Da jeg kom tilbage på den del, som er en del af ruten ud. Ja så mødte jeg stadig nogle få ryttere på vej ud mod Brest. Enkelte af dem op til 80-90km bagud ift. mig. Jeg kan ikke forestille mig andet end at de er faldet på tidsgrænsen. Tilbage i Sizun holdt jeg en lille pause igen. Herefter indhentede en belgier mig i hans søgen efter at samle en gruppe. Jeg svarede at mit tempo var for ustabil til, at nogen af os ville få gavn af det. Men en lille sludder blev det da til. Han var bl.a. imponeret af tilslutningen fra Danmark. Han lagde sig på hjul af mig, men efter 5-10km kiggede jeg tilbage og så var han væk. Så var det måske meget godt vi samlede os. Ved kontrollen i Carhaix-Plouguer, mødte jeg igen Søren og svenskerparret. Belgieren nåede også ind inden min afgang. Han kommenterede blot at jeg måtte have en god periode efter vores snak. Jeg kørte dog derfra alene. Men kort kom svenskerne op til og vi holdt sammen de næste par timer. Tempoet blev holdt fornuftigt. Måske fordi snakken kørte frem og tilbage. Men 20km fra Loudéac faldt de

noget i tempo og jeg måtte fortsætte alene. Det var selvfølgelig heller ikke så slemt så kort før næste kontrol. Det virkede nu alligevel længere end som så. Tilbage i teltejren var jeg gået glip af de grillede pølser tidligere på aftenen. ØV. Men lidt varm mad var der da trods alt. Efter at have skiftet tøj stod der søvn på programmet.

Efter ca. 3 timers søvn blev jeg vækket af hjælperne. Medens lejren blev pakket sammen, fik jeg lidt morgenmad og en sludder med et par stykker fra Sønderjyllandsbussen. Turleder Ib mente dog at nu måtte det være på tide at jeg kom af sted. Ude på ruten stod solen op til en dag med højt solskin. Jeg var dog lidt ramt af træthed. Men jeg fik klaret mig nogenlunde fornuftigt til en hemmelig kontrol efter ca. 40km. Her mødte jeg nogle bekendte ryttere hjemmefra. Vi fik en lille sludder, inden vi kørte videre. Jeg fik efter lidt tid bedre fart på cyklen og det var en ældre mand fra Schweiz rimelig glad for. Han blev i hvert ved mit baghjul de næste 20km, inden han overhalede mig på en bakke. Det betød nu ikke så meget for mig. Ved næste kontrol i Tinteniac mødte jeg flere danskere. Det var dejligt endeligt at indhente nogen fra 90 timers starten. Dejligt både fordi jeg dermed kunne se at jeg holdt et fornuftigt tempo. Men også fordi at dem jeg indhentede stadig var indenfor tidsgrænsen. Da jeg kørte videre blev jeg atter træt og blev nødt til

at lægge mig. Jeg kørte 50 meter ind ad en sidevej, således at jeg kunne få ro. 20-30 minutter senere var jeg væsentlig mere frisk. Lige så stille kom farten lidt højere op igen. Næste kontrol i Fougères var der atter gensyn med nogle af de andre danskere. Som man kan se så er situationen, en noget anden det billede fra samme kontrol på side 4. Det at møde flere og flere danskere var med til at gøre det til en fornøjelse at køre gennem det franske landskab. Solskinnet havde også fået flere tilskuere ud på ruten. Selvom de kan se man kommer i en dannebrogstrøje så hepper alligevel.

Hvad enten det er "Bravo" eller "Bonne Courage" er lige gyldigt. Turen til Villaines La Juhel gik stille og roligt og jeg nåede frem midt på aftenen. Her var der gang i en mindre byfest. Jeg stoppede ved en bod og fik noget der mindede om et par hotdogs. Det betød også at jeg relativt hurtigt kunne komme igennem kontrollen. Jeg slog min sammen med Helge Krogh og Poul Lund Madsen kort efter. Det holdt fint et stykke tid indtil det blev mørkt. Efter en bakke kiggede jeg mig tilbage, da jeg troede jeg blev talt til. Det viste sig at være en amerikaner der ledte efter en bekendt. Jeg opdagede at Helge og Poul manglede. Men eftersom de havde klaret sig over 1000km, tænkte jeg at de nok klarede sig. Selskabet med amerikaneren fik tankerne lidt væk. Snakken kørte lystigt og tempoet mindst lige så godt. Han ville dog have noget mad i en by ca. 30 km før Mortagne Au Perche. Det var lidt ærgerligt, men jeg ville ikke stoppe før kontrollen. I Mortagne Au Perche holdt bussen igen. Der lå nogle stykker og sov. Jeg dog ville dog gerne videre til Dreux inden jeg sov igen. Efter jeg havde snakket lidt med folk fra bussen og bussen fra Sønderjylland. Så kom Poul og Helge også ind. Jeg tog af sted igen sammen med dem. Jeg kunne mærke, at hvis jeg kørte alene. Ville jeg køre mig selv træt. Det betød, at jeg måtte køre lidt langsommere mod at få selskab. Da vi efter ca. 20km sad på bakke blev vi indhentet af den ene chauffør og Peter Jacobsen. De genkendte mig straks på afstand. Måske fordi det var mig der havde mest overskud til at snakke på dette tidspunkt. Da de andre flere gange, havde sagt at jeg bare skulle køre. Så hægtede jeg mig på dem. Mit overskud til at snakke

forsvandt lige så stille, men på den anden side kom vi noget hurtigere fremad. 5-10km fra Dreux måtte jeg slippe dem da jeg ikke længere kunne følge deres tempo. De var dog ved at køre forkert kort efter. Men var ikke kommet længere væk, end at jeg kunne råbe dem op. I Dreux gik jeg ind på sovesalen og lagde mig i 1½time. Det samme havde jeg gjort i 2007 med succes. Dengang havde, jeg kunne køre og slappe af resten af vejen til Paris. Det samme gjorde sig gældende denne gang. Bortset fra at jeg ikke slappede af på vej til Paris. Efter lidt morgenmad fortsatte jeg. På en eller anden måde passede det igen med Helge og Poul. Vi kørte dog ikke sammen. Jeg gav det sidste jeg havde tilbage i mig og klarede de sidste 70km på knap 2½ time. Det sidste stykke inde i byen formåede jeg igen at ramme rødt lys i alle lyskryds. Sådan skal det åbenbart være. 77 timer og 57 minutter efter start afleverede jeg mit kontrolkort. De næste par timer brugte jeg i ren hyggestil på at gå rundt i målområdet og snakke med alle de danskere jeg mødte. Jeg mødte også det svenske par jeg havde kørt med ude på ruten.

Jeg våger denne gang pelsen og erklærer mig som den yngste dansker til at komme igennem 2 gange (i træk). Min opfattelse af løbet har ikke ændret sig. Det er fantastisk at komme ud og se noget andet end de danske landeveje. Stemningen og atmosfæren under løbet er helt speciel. Hvad enten ens kørestil er til race. Eller som mig der også gerne vil hygge sig og snakke lidt undervejs. Så kan det klart anbefales at slå et smut forbi Frankrig. Det er sjældent jeg starter en samtale med en belgier, franskmand, tysker, amerikaner og svensker inden for nogle få dage. Plus nogle flere jeg måske har glemt. Alle sammen blot fordi vi har cykling til fælles. Bortset fra den første dag, hvor der var meget dårligt vejr. Så var der rimeligt gode forhold at køre under. Jeg kan med garanti slå fast, at jeg vil gøre alt, der står i min magt. For at stå klar til start i 2015 når den 18. udgave løber af stablen. Indtil da håber jeg at møde en masse på Brevet'erne i den mellemliggende periode.

Alle medrejsende fra bussen. Både Chauffør, hjælper og cykelryttere.